

Η ΨΑΡΟΠΟΥΛΙΑ

(Πίναξ του Έρικσον)

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Λ. ΡΙΟΤΟΡ

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΓΑΠΗΣ, ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΙΜΩΡΙΑΣ

Όταν ο λόρδος Ναθαναήλ, πάρεδρος της Αγγλίας και μέγας δικαστής του Ήνωμένου Βασιλείου, έφτασε, κατά το βράδυ, μπροστά στον πύργο εκείνον, ύστερ' από μια επίπονη πορεία με τ' άλογό του, ανάμεσα σε πυκνά δάση κι άγριες χαράδρες —πληγαίνοντας σε μια γατοική πολιτεία, για μια σπουδαία δικαστική υπόθεση— διέταξε πολύ άν έπρεπε να ζητήσει άσυλο για μια νύχτα σ' αυτό το οίκημα.

Ο πύργος εκείνος ορθωνότανε βαρύς, μαύρος, άπειλητικός, με σκοτεινά παράθυρα, στην κορυφή ενός ψηλού βουνού. Φαινόταν ότι άκαταίτητος, με κατοικημένους από ανθρώπους που τους πλάκωσε κάποια μεγάλη συμφορά. Ο λόρδος διασκέδασε πως οι άνθρωποι που θά ζούσανε εκεί μέσα, θά ήταν πάντα σιωπηλοί και φοβισμένοι, ότι τά δωμάτια θά ήταν βοδιά και ξορημα κι' οι διάδρομοι σκοτεινοί, με άραχλασιμένες δσοφές. Μαύρα όμως σύννεφα ήταν άπλωμένα στον ορανό. Όπου και νάταν, θά ήταν πάντα σιωπηλά και φοβισμένα. Και ο λόρδος αποφάσισε να κατανηύση την άπιστοσύνη και τον φόβο που του προκαλούσε ο πύργος και να ζητήσει εκεί φιλοξενία για μια νύχτα.

Τό έσωτερικό του πύργου ήταν τέτοιο, όπως τό περιέγραφε ο λόρδος. Πνεύμα ερημώσεως κι' εγκαταλείψεως άπλωνότανε στα δωμάτια του, με τά παλιά έπιπλα και με τά σκουριασμένα χαλιά τους.

Ένας γέρος υπηρέτης έμπασε τον έπισκεπτή στο σαλόνι και του έλεγε, ότι θά τον άναγγελλή άμέσως στον πυργοδοσπάτη, τον κόμητα ντε Βάρν.

Σέ λίγο ενεφανίσθη ο κόμης. Ήταν ένας άνδρας νέος άκόμα, ως σαράντα χρόνων, κάτωχρος όμως, με γκριζά μαλλιά και με πρόσωπο ρυτιδωμένο. Φαινόταν πολύ-πολύ κουρασμένος.

— Καλώς ώρίσατε στον πύργο μου, λόρδε και μερικά δικαστά! έλεγε στον έπισκεπτή του. Ο υπηρέτης μου μου έλεγε, ότι θέλετε να περάσετε τη νύχτα σας έδω. Αυτό εινε μεγάλη τιμή για μένα. Διέταξε ήδη να σας έτοιμάσουν τό δωμάτιό σας. Στο μεταξύ, θά μου κάνετε, έλπίζω, και μια άλλη μεγάλη τιμή: να φάτε μαζί μου άπόψε.

— Η τιμή αυτή άνήκει έξ ολοκλήρου σε μένα.

του άποκριθηκε ο λόρδος. Σας ευχαριστώ θερμότατα για τη φιλοξενία σας, κόμη.

— Όφελω όστόσο να σας προειδοποιήσω, συνέχισε ο κόμης, πως δεν κάνω ευχάριστη παρέα, επειδή έχω περάσει πολλά βάσανα, πολλές πίκρες.

Και ο κόμης, λέγοντας αυτά τά λόγια, έσφιξε μια πλάσμα ματιά στην πόρτα, σαν να φοβότανε μήπως μπει κανένας μέσα. Ύστερα, έπεσε σε βαθιά σιωπή. Ο λόρδος Ναθαναήλ σχημάτισε άμέσως την εντύπωση, πως ο πυργοδοσπάτης δεν ήταν και τόσο καλά διανοητικός.

Όταν πέρασαν στην τραπέζα, ο κόμης, ό όποιος ήταν ως τότε βιθισμένος στους στοχασμούς του, άρχισε ξαφνικά να ζωντανεύει. Τά μάτια του πετόσαν άγριες λάμψεις και τό κάτωχρο πρόσωπό του είχε πάρει ένα υαλομένο χρώμα. Τό τραπέζι ήταν στρωμένο για τρία άτομα. Ο λόρδος Ναθαναήλ κάθισε στα δεξιά του κόμης. Περίμεναν και τον τρίτο συνδαιτηριανό. Η ταραχή του πυργοδοσπάτου μεγάλωνε από στιγμή σε στιγμή.

Τέλος, μια γυναίκα, νέα άκόμα και έξαιρετικά όμορφή, μπήκε στην τραπέζα. Ήταν όμορφη σαν νεκρή. Φορούσε μια άπλη περιβολή, που δεν της άφαιρούσε όμως τίποτε από την ήγεμονική της μεγαλοπρέπεια. Οι δυο άνδρες σηκώθηκαν όρθιοι.

— Η σύζυγός μου, ή κόμησης ντε Βάρν, έλεγε ο πυργοδοσπάτης στο λόρδο.

Ο λόρδος ύποκλήθηκε. Μά ή πυργοδοσπίνα, χωρίς να του δώσει την παραμικρή σημασία, χωρίς ν' άνοξη διάλου τό στόμα της, κάθισε δίπλα στο σύζυγό της. Ο λόρδος Ναθαναήλ δεν ήξερε τί να ή ποθέσει. Και ή έκπληξι του έφτασε στο κατακόρυφο, όταν είδε την κόμησης να πίνει νερό από ένα ανθρώπινο χρανίο, μεταποιημένο σε κύπελλο. Τό γεύμα συνεχίστηκε μέσα σε πανερή σιωπή. Ο ευβρόντητος λόρδος είχε προσέξει πολλές φορές τά βλέμματα του κόμης, που καρφώνονταν με άγνοία στη γυναίκα του. Έκείνη όμως δεν τον κύταζε διάλου. Έτρογγε με μηχανικές κινήσεις, σαν

αυτόματο. Δεν άνοιξε το στόμα της ούτε μία φορά. Κι όταν άποφασε, σηκώθηκε άπ' το τραπέζι κι έβγαλε άπ' την τραπέζαρία, άβυσσική και άμύλητη, χωρίς να ρίξει ούτε μία ματιά πίσω της.

Ο κόμης έβλεπε τότε το κεφάλι του κι τα δυό του χέρια. Κι όταν κατάλαβε το χέρι του ο λόρδος είδε τα μάγουλά του διαρκυμέννα.

— Κατάλαβαν την έκκλησί σου, τού είπα με σβουμένη φωνή ο κόμης. Θα ήξετε σιγαίρωνα, ότι κάποια μεγάλη τραγωδία παίζεται σ' αυτόν τον πάργο. Την τραγωδία αυτή δεν την υποπαιθείτε κανείς μέχρι σήμερα, σέ κανένα μάγο σήμερα δεν φανέρωσε το μυστικό αυτό. Έτσι; Δίως είδατε μέγας δικαίτης κι έχετε το δικαίωμα να μάθετε όλη την άλήθεια. Άκούθηκατε με.

Οι δυό άνδρες τέρεταν από πολλούς διαδρόμους κι έβγασαν τέλος σ' ένα άρτισυνομένο δωμάτιο. Ο κόμης άνοιξε την πόρτα κι άφησε το λόρδο να υπη αράτος μέσα. Κι ο επισκέπτης του πάργου είδε τότε στη μέση του δωματίου ένα φερέτρο, έπάνω στο όποιο ήσαν τοποθετημένα ένα λούρι, ένας μανδύας κι ένα ομοιωμένο μαχαίρι. Μπαζ στο φερέτρο αυτό ήταν γονατισμένη ή κόμισσα, ή γυναίκα του παργοδοστού, κλεισντας πικρά.

Ο λόρδος ένωτισε το μάτι του να σωλήση. Τού ήταν άδύνατο να έξηγηση το μυστήριο αυτό. Ο κόμης κατάλαβε την περιέργεια και την άγνοια του φιλοξενούμενου του. Τόν έπιασε άπ' το χέρι, τον άδήςρησε σέ μια σκοτεινή γωνία του μεγάλου δωματίου, τον έβαλε να καθήση σ' έναν καναπέ, κάθησε κι έκείνος δίπλα του και τού είπα χαμηλόφωνα, για να μή τους άκούση ήσως ή κόμισσα, πού φαινότανε τώρα σαν φάντασμα μέσα στο πνιχτό φως τών κεριών :

— Άκούσατε, μεγάλες δικαστή την ιστορία μιας άρτίτης. Ένας έρωτήματος και μιας φρικτής τιμωρίας :

» Έχουν περάσει όχτώ χρόνια από τότε πού σιντή το δώματι πού θα σας έξιστορήσω. Από την πρώτη στιγμή πού γνώρισα την γυναίκα πού βλέπετε τώρα να προστάχεται άπρος στο φερέτρο, ένωμισα κι' αυτήν τραλή, παράφορη άρτίτη. Δεν μού ήταν όσπότε δύσκολο να κατάλαβω πώς εκείνη δεν αισθανότανε τίποτε στην καρδιά της για μένα. Έγυ τοίτασε την άρτίτη και ήθελε με κάθε τρόπο να την γάνω δική μου. Όταν άνευρίσκα την άπόραση μου στον πάργου της, έκείνος έδωσε άπόλας τί συνκατάθεσε τού για τόν γάμο αυτό. Ήταν βέβαια από άρχαιότατα άνθρώπινα μιά στοργή, κατεπτασμένης άπ' τούς πωλίτες, ένα έρω έλεγυ τότε τεμαστία περναρία. Θυμάστε λοιπόν το πνιχτό φως αυτό άπ'όλας τις γωνίες της κόρη του.

» Η Λάουρα — έτσι λένε τη γυναίκα μου — άναγκάστηκε να υποκαύνη στην πατρική θέληση και δέχτηκε να γίνη γυναίκα μου. Ήσαν τραλήδες από έρωτα. Όσο για την φριχτότητα πού μού έδειχνε ή γυναίκα μου, είχα τή γνώση ότι θα την έκανα με τόν καρπό να μ' άγαθήση. Θα έβλεπε πόσο την άγαπούσα και θα την σπαραξάνεσε στο τέλος ή στοργή μου κι' ή άφοσίωσή μου.

» Ο πάργος αυτός, πού τόν βλέπετε τώρα σιωθωπόλο και μελαγχολικό, άντάλασσε την έποχή εκείνη από γέλια, φωνές και τραγούδια. Καλούσα δίως τούς φίλους μου κι' δίως τούς γείτονες να μιά επισκεφθούν. Από τού πρωί ως τού βράδυ διασκεδάσαμε. Ήθελα να δωδός άπ' τού μέτωπο της γυναίκας μου τού νέφος της άνεξήγητης μελαγχολίας της, πού μ' έκανε ν' άνησυχώ πολύ.

» Μεταξύ τών καλεσμένων, ήταν κι' ένας νεαρός εγγενής, ο όποιος έδειχνε έξαιρετικό ενδιαφέρον για τή γυναίκα μου. Μολοντί δεν είχα κανιά άμφιβολία για την τιμότητα της γυναίκας μου, όπόσως ήμουν ηλιότιμος και άνήσυχος, χωρίς να ξέρω όστ' έγώ τού γιαιτί.

» Ένα βράδυ, πού είχαμε πολλούς καλεσμένους στο τραπέζι, πρόσεξα, ότι ή κόμισσα άπουσίασε πολλή ώρα για μιά άσημαντή άφομή. Θεώρησα ύποψωσή μου τότε να σηκωθώ και να φράξω να την βοώ, επειδή την άπουσία της την είχαν προσέξει και πολλοί άπ' τούς φίλους μου. Ένας ύποψότης πού συνάντησα στο διάδρομο, μού είπα πώς ή κόμισσα βρισκότανε στην κρεβατοκόμαρα της — σέ τούτο έδώ τού δωματίου.

» Χτύπησα την πόρτα και μπήκα μέσα χωρίς να περιμένο άπάντησης. Τό θέαμα πού άντίκρουσα τότε, δεν θα τού λησμονήσω ποτέ στη

ζωή μου. Είδα τή Λάουρα να κάθεται στον καναπέ και τόν νεαρό εγγενή γονατισμένο μπροστά της, να της φιλιά τή χείρα. Από τιά βλέματα πού τού έβραχνε ή γυναίκα μου, κατάλαβα, ότι τόν αγαπούσε. Μόλις με είδα, σηκώθηκαν κι' οι δυό όρθιοι. Τά μάτια τους ήσαν όρθάνοιχτα από τρόμο. Λέξι δεν βγήκε άπ' τού στόμα μου. Τά λόγια ήσαν περσιτά, Έλαβα άμέσως την άπόραση μου. Έσπρωξα πέρα με δύναμη τή γυναίκα μου, πού έκανε να μ' άγκαλιάσει — για να με παρακαλέση να ληρθώ τή ζωή τού αγαπημένου της! — τραβήξα τού έγγειριδιό μου άπ' τή μέση μου κι' όρμησα έπάνω στον εγγενή. Δεν απόρσεσ άπ' την ταραχή του να μού φέρη την παρακαλώ ή αντίσταση. Τόν ξάπλωσα άμέσως κάτω, τόν άπόφιλισα και άκούμητα τού ένα γόνατό μου στο στήθος του. Όλα τιά έβλεπα κόκκινα μπροστά μου.

» Η γυναίκα μου ήπιηξε τότε μιά σπαρακτική κραυγή : « — Η χάρις σου τή ζωή ή σκότωσε με κι' έμένα μαζί του!... »

» Τα λόγια της αυτά έρεθίσαν περισσότερο την πλήρη τής καρδιάς μου.

« — Τόν άγατάς λοιπόν τόσο πολύ ; βουρήθηκα. Έ! λοιπόν, κατάταξε τί θα πάθη τώρα ο αγαπημένος σου!... »

» Κι' εδίδεκα τού έγγειριδιό μου, ως τή λαβή, στην καρδιά τού φίλου της!

» Η Λάουρα άρπαξε τού έγγειριδιό, τού τραβήξε άπ' την πλήρη και έκανε να τού βυθίση — ζεστό άκόμα άπ' τού αμα τού σκοτωμένου — και στη δική της την καρδιά. Την τελευταία δίως στιγμή, λίγισέ τού χέρι της. Δεν είχε τή δύναμη να σκωτοδή.

« — Θα μπορούσα να σέ σκοτώσω και σένα ! τής είπα με προσποιητή άταραξία. Και δεν θα βρισκότανε κανείς να με κυτηροήση γυ' αυτό. Έγώ όμως θέλω να σέ τιμωρήσω διαμορφήκα. Θα σ' άφήσω να ζήσης και να ύποσέρης με την άνάκνηση της σπηλις αυτής. Η εκδίκησής μου θα βαστάξη όσο θα βαστάξη και ή ζωή σου!... »

» Κανείς δεν έμαθε τί άπέγνε ο νεαρός εκείνος εγγενής. Δυό πιστοί ύπηρέτα μου μ' έβοήθησαν σέ δει τούς έξήρησα. Έκομα τού κεφάλι τού νέου και έφτιαξα με τού κρανίου τού ένα κέπυλο — τού κτύπηλα, με τού όποιο ή κόμισσα πύει από τότε νερό. Όσο για τού πτώμα, τού βαλοσάμωσα και τού τοποθέτησα μέσα σέ τούτο τού φερέτρο. Πάνω στο φερέτρο, βλέπετε τόν μανδύα και τού λούρι τού σκοτωμένου καθώς και τού μαχαίρι πού κωροφύθηκε κάποτε στην καρδιά του.

» Κι' έτσι, ή κρεβατοκόμαρα της γυναίκας μου έγινε ο τάφος τού έραστού της! Κανείς δεν μπάνει έδώ μέσα, εκτός από τή Λάουρα και μένα. Και σεις είσατε ο πρώτος ξένος πού πατάει έδώ τού πόδι του. Όσο για την ένοχο γυναίκα, αυτή περναει έδώ τις περισσότερες ώρες τής ημέρας της κρατώντας συντροφιά τού αγαπημένου της. Τρώει μαζί μου στο ίδιο τραπέζι, μα δεν μού μιλά ποτέ. Η γυναίκα μου έχει ο δ χ τ ω ο λ ο κ λ η ρ α χ ο ρ ν ι α ν' άνοίξη τού στόμα της!

» Η Λάουρα κανείς πώς έβλεπε τού στόμα της και πώς κωμιά δύναμη δεν μπορεί να τ' άνοιξη ποιά.

» Και τώρα, πρέπει να σάς κάνω μιά τελευταία έξιστορήση. Έγώ ύποφόρω περισσότερο κι' από τή γυναίκα μου για την τιμωρία πού τής επέβαλα. Εκείνη όμως δεν ύποπτεύεται τόν απαγαμύ μου. Δεν ξέρει πώς έξακολούθη να την αγαπώ περισσότερο από κάθε άλλη φροά, με μιά άγάπη τραλή κι' άπέλειωμένη.

» Πόσες φορές δεν έπεσα στα πόδια της Λάουρας και δεν τή θερμοπαράκαλωνα να με συγχωρήση για τού κακό πού της έκανα, να με ληρθή επί τέλους, για τή άγαπώ, ν' άνοιξη τού στόμα της και να μού πη δυό λόγια. Μα πάντα σιωπά, πάντα με μισεί.

» Ο κόμης σάπιασε. Ένα δάκρυ κίλησε στα ώμα μάγουλά του. Ο λόρδος τόν κτύπησε άρονος κατάρητος. Δεν ήξερε άν ή ιστορία πού άκουσε ήταν πραγματική ή δημοβουρημα της φαντασίας ενός παραφρονος. Σέ λίγο, ο κόμης σηκώθηκε, άδήρησε τόν φιλοξενούμενο τού στο δωματίου του και τόν άφησε μόνο.

Και την έπομένη, ο λόρδος έβγαλε από τόν καταραμένο πάργο, χωρίς να μπορούση να ιδή ούτε τόν κόμη, ούτε την κόμισσα.

» Υστερ' από λίγο καιρό, έμαθε πώς μιά νύχτα έπιασε φωτιά στον πάργο και πώς οι πυργοδοστές κάρηαν τόν αναοί. Οι ύπηρέτες τους δεν μπόρεσαν να πώς σόσουν, και' όλες τις προσάδθετες τους, γιατί ο κόμης και ή κόμισσα ήσαν κλειδομένοι σ' ένα δωμάτιο, όπου δεν άφτανε κανένα να μπη, στο δωμάτιο τού έρωτήματος.

Τό γεύμα συνεχίστηκε μέσα σέ παρηγή σιωπή.